

[J. S. Foget.]

indføres Varer fra Udlandet til Priser, der i Forhold til Hjemmemarkedets Priser er Dumpingpriser, men saadan er det langt fra for Landbrugets Vedkommende. Vi har set, at mægtige Kornbeholdninger er indført, særlig før Høsten, men ogsaa efter Høsten. Derfor burde den højtærede Minister drage Lære af dette Aars Katastrofe og regulere Indførselen under Hensyn til de Landmænd, der har som Opgave at forsyne Landet med Korn.

Jeg kan ikke undlade at komme ind paa det, som ogsaa de ærede Ordførere før har omtalt, den Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Carl Petersen om, at Landbruget holdt Rugen tilbage. Man forlangte faktisk i sin Tid, at Landmændene skulde have tærsket, inden de havde faaet Kornet ind. Efter at Ministeren havde gennemført et Forbud mod Import af Rug, var Møllerne der straks og erklærede, at de kunde ikke faa Rug til den Pris, der var stipuleret i Kornloven, og Ministeren erklærede samme Dag, at hvis disse Landmænd ikke vilde sælge Rugen til 13 Kr. 50 Øre, skulde han nok lære dem til det, for saa lukkede han op igen. Det skete ogsaa senere; der blev lukket op igen, og vi har stadig ikke set, at der er kommet mere Rug frem. Jeg tror ikke, at man staar paa Ryggen af hinanden i Øjeblikket og tilbyder Rug, og derfor vil jeg gerne spørge det ærede Medlem Hr. Carl Petersen, om han da har ment, at vi siden har faaet et større Udbud af Rug, end dengang da Ministeren udsendte sin Trusel.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen udtalte, at han saa saadan paa Kornspørgsmaalet, at han gerne vilde være med til at gøre Kornlovens Priser effektive — saaledes forstod jeg det ærede Medlem —, og at den Lov, som her er forelagt, forhaabentlig kunde gøre det. Jeg vil gerne i Relation hertil spørge det ærede Medlem, om det ærede Medlem da vil være med til at gennemføre andre Foranstaltninger, hvis det viser sig, at disse Foranstaltninger ikke er nok til at haandhæve de i Kornloven stiplede Priser. Jeg vil gerne udbede mig et bestemt Svar herpaa.

Samtidig talte det ærede Medlem om Minimalpriser. Han benyttede Udtrykket Maksimalpriser, men det var sikkert en Misforstaaelse. Der er ingen Tvivl om, at man kan gennemføre Minimalpriser efter de af mig foreslaaede Retningslinier. Jeg sad forleden Dag og saa nogle gamle Aviser efter fra 1920. Deri stod der en Dag meddelt, at 2 000 Landmænd var tiltalt for at have overtraadt Kornlovens Priser, den-

gang da man satte Maksimalpriser. Dengang tiltalte man Landmændene, fordi de ikke overholdt Maksimalpriserne. Kunde der da ikke være Grund til i Øjeblikket at indføre Minimalpriser? Jeg synes ikke, dette Krav paa nogen Maade er overdrevent, tværtimod særdeles rimeligt.

Vi vil altsaa fra vor Side slutte os til det af Ministeren forelagte Lovforslag, men betragter det kun som et Led i Bestræbelserne for at opnaa rimelige Priser, og med rimelige Priser mener jeg Produktionsprisen for Korn.

Oluf Pedersen: Den 26. August, paa et Tidspunkt da det trak op til internationale Vanskeligheder, og da der var Fare for Afspærring med efterfølgende Brødmangel — hvorom vi fra Krigen har bitre Erfaringer, hvorfor der kunde have været Grund til at foretage forcerede Indkøb, tilmed da Priserne var lave —, forbød Landbrugsministeren efter Indstilling af Landbrugsraadet Importen af Brødkorn, naar der ikke var givet særlig Tilladelse. Begrundelsen i Landbrugsraadets Indstilling var en rent fagforeningsmæssig, man saa bort fra Samfundets Interesse, man saa ogsaa bort fra det kornkøbende Landbrugs Interesser og optraadte, som om Landbrugsraadet kun skulde repræsentere de største Godsbesiddere her i Landet. Landbrugsraadet var vel bange for den store Høst med deraf følgende Prisfald paa Fedevarer, og man troede aabenbart, at det var muligt at undgaa dette Prisfald ved at forhøje den hjemlige Kornpris, til Trods for at Danmarks Andel i Verdensproduktionen af Fedevarer kun udgør højst 1 pCt., og Midlet Korntold, som jo var gennemført efter Kornordningen, mente man ikke var nok, der maatte skrappere Midler til; man var aabenbart indstillet paa, at en rask lille Hungersnød maatte der til, for at man kunde faa Priserne sat op.

Jeg bebrejder ikke Landbrugsraadet dette, for Landbrugsraadet er jo en privat Institution. Det viser blot, at man aldrig bør lade Fagforeninger — heller ikke den Slags Fagforeninger — bestemme, hvad der skal være Landets Lov og Ret; selv en lille Minoritet i en Fagforening — her er det jo dem med den største og fedeste Jord — kan tjene ved et saadant Overgreb, og det betyder forholdsvis lidt for det store Flertal, i hvert Fald enkeltvis. Men jeg bebrejder Landbrugsministeren og Regeringen, at den særlig i den givne Situation gik med til dette Forbud, der i Virkeligheden er i Strid ogsaa med den Lovgivning,